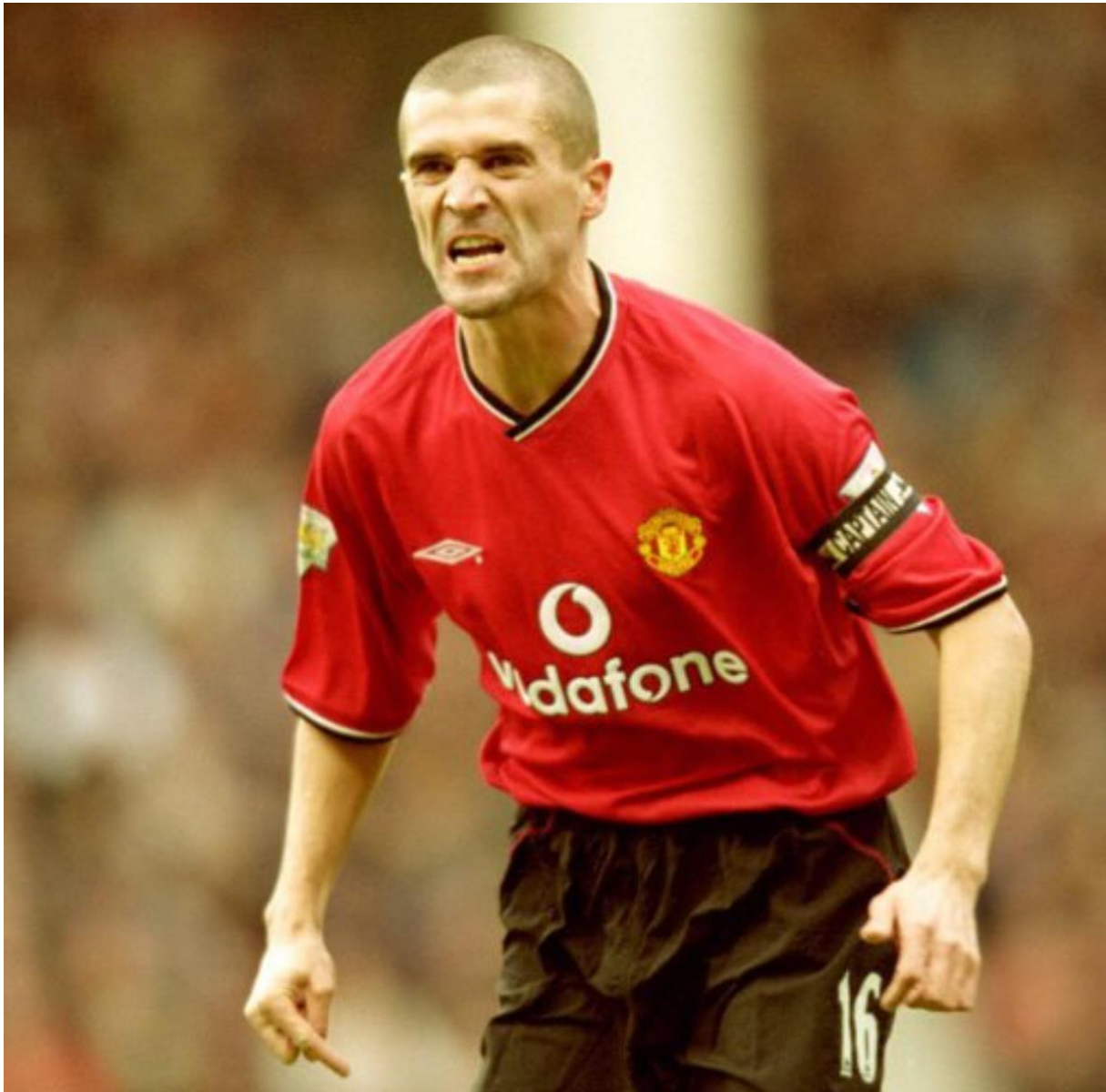

“Als je bang bent om geblesseerd te raken moet je gaan schaken” (en bij Roy Keane uit de buurt blijven)

Op internet zijn de beelden nog te vinden. Beelden van de aanslag die Manchester United-voetballer Roy Keane in april 2001 pleegde op de aanvoerder van Manchester City, Alf-Inge Haland. Met gestrekt been attaqueerde hij Haland, zonder dat de bal in de buurt was. Een weerzinwekkende overtreding, die het ongeremde fanatisme van Keane onderstreepte. De Noor, ook geen lieverdje, moest kort daarna zijn loopbaan beëindigen.

Ik heb nooit veel bewondering kunnen opbrengen voor Roy Keane, maar onlangs heeft hij voor het eerst in zijn leven iets zinnigs gezegd. Bij een discussie over het mogelijke gevaar van veelvuldig koppen merkte hij op: “Als je bang bent om geblesseerd te raken, moet je gaan schaken”. Gezien het bovenstaande zou het wellicht ook een goede tip zijn om bij Keane uit de buurt te blijven, maar in de praktijk vallen deze twee adviezen mooi samen. Op een schaakclub kun je hooguit een rood hoofd

krijgen, geen andere lichamelijke 'blessures'. En de kans dat je de Ierse oud-voetballer zult tegenkomen is nihil, dus ook wat dat betreft is een schaakclub een veilige plek.

Blessures zijn een groot thema in de sport. Menig voetballer stopt door knie- of enkelproblemen. En ik heb van dichtbij gezien dat hardlopers en tennissers vaak langdurig gekweld worden door grote of kleine lichamelijke ongemakken, met name peesproblemen. In andere sporten zal het niet anders zijn. Het menselijk lichaam is nu eenmaal kwetsbaar en je wilt als sporter altijd meer dan je lichaam aan kan.

Hebben schakers dan helemaal geen last van lichamelijke beperkingen of van blessures? Helaas toch wel. Keane zal dit niet begrijpen omdat in zijn levenspatroon een gebrek aan hersenen eerder een voordeel is dan een nadeel, maar zaken als stress, geheugenverlies en helaas ook dementie of Alzheimer treffen ook schakers. Ik weet nog goed dat we op de club moesten glimlachen toen een oudere clubgenoot steeds meer moeite had om de route naar het clubgebouw te onthouden. De laatste keren dat hij kwam arriveerde hij tegen zijn gewoonte in steeds veel te laat. Eenmaal achter het bord gaf de orde en de structuur van het schaakspel hem gelukkig weer wat rust. Wij vervolgden dan onze partijen, maar we wisten allemaal wat er aan de hand was. En we beseften dat deze 'blessure' niet te keren zou zijn. Achter onze glimlach zat ook onze onmacht en pijn.

Als je bang bent om geblesseerd te raken kun je gaan schaken. Inderdaad. Als je de spelregels kent. En zolang je een hoofd hebt dat je niet in de steek laat. Roy Keane zie ik het niet doen. Maar als hij zich meldt is hij welkom. We kunnen hem vast nog wel wat leren.

Jan Willem Duijzer